

zijne dagen bestemd zijn, het getal zijner maanden bij U is, en Gij zijne bepaling gemaakt hebt, die hij niet overgaan zal." En de Kantt. teekent aan bij dat „Gij hebt zijne bepaling gemaakt" ter verduidelijking: „te weten van den voortgang en het einde zijn levens."

Alzoo openbaart Gods Woord, klaarder dan het licht der zon, dat in Zijn Raad over het oogenblik van geboorte, over het uur van sterven, over de eeuw waarin we leven, over de plaats onzer inwoning, in Gods Boek alles reeds was opgeteekend *eer iets van ons begon te leven*.

Van de haren onzes hoofds, van de muschkens die op de aarde nedervallen, wordt ons hetzelfde geleerd. Doch dit is onze zonde, dat wij menigmaal veel te aardsch van den Raad Gods denken. Als onder menschenkinderen iemand groot is en een hooge positie bekleedt, dan meenen we: hij staat veel te hoog om zich met de kleinigheden des gewonen levens in te laten. En die gedachte van menschelijke hoogheid willen wij in ons geloof of kleingeloof gaarne op de Goddelijke Hoogheid overbrengen. Dan zegt men: God is te groot en te hoog verheven om Zich in te laten met het oogenblik van geboren worden en sterven, met de plaats onzer inwoning, met de zorg voor de haren onzes hoofds. Maar zulke gedachten zijn zondig, ze beoordeelen de grootheid Gods naar menschelijken maatstaf. En dan is het o zoo noodig, dat de profeet ons komt voorhouden: „Mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uwe wegen zijn niet Mijne wegen, spreekt de HEERE."

Van de majesteit Gods zullen we niet aardsch gedenken. Hij is onze Vader *die in de hemelen is*, en juist daarom zingen we: Wiens toezicht over *alles* gaat.

Dat „alles" moet worden vastgehouden. Daar mag geen tittel of jota van worden losgelaten. Juist in dat absolute „alles" ligt de heerlijkheid Gods en de vastigheid van Zijn Raad. Gelijk we toch bij de Voorzienigheid leeren dat